

[Poul Boeg.]

står ved asocialt. At få dette frem er vigtigt, for nu må man vel forstå situationen sådan, at vi står over for en valgkamp, og da er det klart, at dette bliver et hovedspørgsmål. Vi skal altså ud i en valgkamp — sådan som jeg nu forstår situationen — hvor socialdemokratiet tilsyneladende vil påtage sig at stå med ansvaret for, at en skattelettelse på 7 mia kr., den største skattelettelse, der nogen sinde er tilbudt den danske befolkning, skal hældes ud ad vinduet, og når man med det ansvar vil gå til valg, så er det klart, at så må man have noget at forsvare sig med og noget at begrunde det med, og så skal begrundelsen tilsyneladende være, at det samlede forslag var et asocialt forslag.

Nu, hvor jeg er kommet herop, vil jeg da gerne som tilhørende et af de såkaldte småpartier hjerteligt takke socialdemokratiet for det fortræffelige, for det ypperlige valggrundlag, det her giver os andre. Jeg var ikke klar over — men det glæder mig at konstatere det — at det altså trods alt i politik er sådan, at man er så venlig over for hinanden, og at man hjælper hinanden så meget, for det bliver jo udmærket for os andre at kunne gå til valg og sige: vi var indstillet på denne skattelettelse, men vi kunne ikke få lov til at få den igennem her i folketinget. Det skal blive interessant at se, hvor stor tilslutning befolkningen vil give de partier, der vil påstå, at alt dette er asocialt, og vil tage ansvar for at vælte det.

Anker Jørgensen (S):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at efter folketingsvalget den 4. december var det socialdemokratiets bestemte opfattelse, at vi skulle gå ind i en saglig opposition. Det var det, der var grundlaget for, at vi bare et par måneder efter gjorde noget, som det vist er sjældent at se at et parti i opposition gør, nemlig lægge ryg til løsningen af så alvorlige økonomiske problemer, som man dengang stod over for. Jeg gør også opmærksom på, at vi omkring påsketid fra socialdemokratiets side sagde: det går ikke at lave forlig fra situation til situation. Allerede dengang advarede vi imod en siksak-kurs, og jeg opfordrede på partiets vegne regeringen til at prøve at samle de partier, der ikke stod for langt fra hinanden, i et for-

søg på ikke bare at løse dagen og vejen-problemerne, men også at søge at tilrettelægge nogle hovedretningslinjer for den økonomiske politik cirka et års tid frem. Dette tilbud blev fuldstændig afvist. Regeringen afviste med den begrundelse, at den ville stå frit til alle sider i folketinget. Det så vi sandelig også at den gjorde, for i maj måned indgik den et forlig, som jeg vil betegne som et uklogt forlig, et forlig, som — selv om fremskridtspartiet var med — i virkeligheden var et tilbageskridt. Det gjorde, at socialdemokratiet blev meget, meget betænkelig ved samarbejdet med regeringen. Alligevel overvandt vi os selv og sagde: godt, lad os prøve omkring boligproblemerne at finde frem til en forligsmæssig løsning. Lange og besværlige forhandlinger endte med et boligforlig, der til orientering for hr. Erhard Jakobsen i virkeligheden var et forlig, der ikke lå så forfærdelig langt fra det, som han hamrede så alvorligt imod i sommeren 1973.

Men det forlig, der var lavet i maj måned, kastede en sort skygge hen over de forhandlinger, som fandt sted netop i sommeren og her den første tid på efteråret. Man stillede jo det krav, som man havde bundet sig til i maj, at der skulle spares, og det vil sige i væsentlig grad nedskæres med ca. 7 mia kr. i 1975-priser. Det gjorde, at forhandlingerne blev vanskelige; næsten uoverstigelige vanskeligheder mødte vi. Dertil kom, at regeringen har været temmelig ambitiøs med hensyn til, hvilken skattepolitik der skulle føres. Det skulle med djævelens vold og magt være 10 mia kr., og det løb kørte hr. statsminister Poul Hartling og hr. finansminister Anders Andersen igen og igen; det og intet mindre.

Socialdemokratiet var også dengang et parti, der sagde: godt, så lad os prøve, om vi kan finde et grundlag for det. Vi udarbejdede en helhedsplan, der også var præget af, at vi jo bestemt ikke havde flertal i dette ting. Ved forhandlingerne gjorde vi to ting; vi tilvebragte 5 mia kr. i besparelser, og vi erklærede os villige til om nødvendigt også at tilvejebringe nye indtægter for 5 mia kr., eller kort sagt 10 mia kr. til nedsættelse af almindelige arbejdsindtægters trækprocenter.

Nu er vi kommet dertil, at vi står over for et forpjuget eller stærkt neddæmpet skatteforslag, og hvem skal så betale? Det